

IGUALADA, 20 DE MAIG DE 1933

Política de realitats

Així podem qualificar l'obra portada a cap, als dos anys de República, pels nostres homes des del govern de la ciutat.

Política de realitats i de realitzacions va ésser el seu lema, i l'han practicat: logrant així a favor del poble que serveixen, millores de positiu valer, necessàries: inajornables.

No ens entrefindrem avui a nomenar-les una per una, en successius articles, però, les anirem dient, i comentant totes.

Ja era hora que amb lletres de motllo, des del diari, poguéssim donar a conèixer abastament a l'opinió, tota la feina realitzada pels nostres amics d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no per mal entesa modestia, hem de silenciar per més temps, donant-hi el relleu i la importància que la mateixa tingui.

Ara per començar, assenyalem només l'organització de les Colònies Escolars. Aquest fet ens portarà com per la mà, a palesar que la primera preocupació dels nostres amics, dintre el govern de la ciutat, va ésser encarrilada a fer obra social de cara al poble, tal i com correspon a tothom que s'estimi, i tingui sentiments d'humanitat.

Tots podem recordar l'alegria que va produir en les llars humils de la ciutat, l'organització de les Colònies Escolars, el mes de Juliol de 1931.

Ningú no podrà negar ni el seu èxit, ni la seva eficiència. Presses si n'hi hegueren. Preocupacions en buscar els cabals per a sostenir-les, tampoc en faltaren: vençuts, però, tots els obstacles, sortiren—als tres mesos d'implantada la República—els nens i nenes més mancats de salut, alumnes de les escoles de la ciutat, cap als pobles veïns a enfortir el cos, a fer salut. Cosa que fins aleshores semblava privativa de les famílies benestants.

L'any passat, ja amb més temps de preparació, vàrem veure augmentar el nombre d'infants que gaudiren d'aquest benefici necessari, i aquest any esperem veure'l molt més crescut i en llocs diferents, no de muntanya, si que també de platja, si així el metge ho recomana. Que també els fills dels obrers hi tenen dret a estiuemar a Sitges o Calafell!

De col·laboració

La llei de congregacions religioses

Aquesta setmana s'ha acabat de discutir la llei que ve a donar compliment a l'article 26 de la Constitució de la República i en la que s'hauran de sotmetre totes les comunitats i congregacions religioses.

Es la segona obra més revolucionària i d'envergadura que ha realitzat la majoria parlamentària, que presideix la gran figura política Manuel Azaña. Tots recordem la meritoria tasca que realitzà en el Ministeri de la Guerra, solucionant d'una manera radical el militarisme, paràsits que vivien a les espatlles del

poble i que solament servien de guàrdia pretoriana de l'ex-rei.

Azaña amb tots els seus discursos i conferències, havia promès (i fins avui ho anat complint com a bon liberal) totes les principals parts del programa revolucionari, fixat prèviament i que els obstructionistes volien trair.

Les dretes, que tant pretenen monopolitzar el liberalisme i donar lliçons de democràcia, sempre que s'han afrontat amb les qüestions delicades de la religió, han amenaçat al Parlament amb actes de violència

que res tenen que veure amb el liberalisme de l'església. Tots recordem que quan s'acordà la dissolució dels jesuïtes, el senglar Gil Robles amenaçà amb els 80.000 homes armats del Nord, per impedir el compliment de la llei votada al Parlament; i que es reunien al poblet d'Ezquioga, tot volguent ensenyar de veure miracles.

Ara també intenten coaccionar, amb el propòsit de sabotejar la llei votada darrerament. Els ve tan de nou haver de prescindir dels privilegis reials, que ara sempre invoquen pel Sant Liberalisme i Santa Democràcia, que amb ells no l'havien conegut mai.

La religió a l'església ha dit recentment Ferran Valera, l'apòstol valencià, en una rescent conferència donada a Barcelona i és aquesta l'opinió de tots els homes liberals.

Comprenem que lluitin desesperadament per a mantenir les escoles religioses, presons de l'esperit, fàbriques d'homes de ciment armat, autòmats sense inquietuds espirituals, hipòcrites i traïdors la majoria d'ells a qualsevol causa noble i justa. L'escola ha d'ésser única, igual per a tots sense reixes i despullada de tota obra partidista i complir com a base l'ensenyament científic de totes les coses de la vida i la Natura.

Tots els alumnes que desitgin professar unes idees determinades, ells mateixos han d'escollir-les, sense coaccions, que són els principis fundamentals de l'escola laica.

Dies enrera *La Veu de Catalunya*, parlava del primer col·legi que els jesuïtes obrien a Barcelona i deia: L'any 1563, quan la comunitat només es componia de 12 sacerdots, 12 estudiants? i 6 llecs tingué la sort que hi anés (quina sort!) el P. Gil Álvarez, visitador de la província d'Aragó i redactà un programa d'estudis, el qual obtingué tanta fortuna que propagant-se des de Barcelona, encara avui és oficial a tots els col·legis de la *Companya d'espoliadors*.

Davant d'aquesta categòrica afirmació, que no dona lloc a dubtes, restem tan meravellats com la pròpia «gente bien» que s'hi educa, d'a-

quests modelics col·legis que la República de treballadors no ha volgut respectar. Uns col·legis que encara actualment ensenyaven amb el mateix programa d'estudis que tres cents setanta anys enrera... Magnífic i eloqüentíssim! Quina pedagogia per guardar al museu de can Vinyals.

Sabiem que Sant Ignasi feia miracles el segle XVI, però mai hauríem dit que seguís fent-ne en ple segle XX. Que ja és fer-ne tanmateix, aguantar unes escoles de tipus siscentistes (malgrat sigui tractant-se de l'educació dels inapetents semi aristòcrates o aspirants a una plaça d'escribanet fejecista).

Recomanem la lectura del llibre A. M. D. G. (la vida en un col·legi de jesuïtes) del formidable escriptor castellà Pérez de Ayala, perquè hom pugui fer-se càrrec del que ells en diuen mètodes d'ensenyament.

Les conclusions que un hom pot treure'n de la lectura d'aquest llibre, estic segur, que us identificaran amb la conducta de tots els diputats que votaren la dissolució d'aquesta companyia d'espoliadors de fortunes i jo també crec que arribareu a dubtar que els defensors dels jesuïtes, hagin sigut educats en cap escola regida per aquesta mena d'aucellots d'urpes sanguinies.

El ministre d'Instrucció Pública, Ferran de los Rios va exposar d'una manera clara i contundent el programa d'ensenyança que té de suplir el de les ordres religioses i amb els mitjans que compta el Govern per a implantar i suplir immediatament les vacants d'aquests improvisats mestres antipedagògics, i que alguns temien que molts alumnes es quedarien al carrer per falta de professorat, dubtes esvaïts després de les paraules del gran ministre socialista.

Antoni Borràs Quadres

A un bisbe francès, molt bon home, li va dir una senyora que admirava les seves virtuts:

—Senyor bisbe, teniu segur el cel.
—Vulgue-ho Déu, filla meva—li va contestar el bisbe—: jo me n'alegraré per mi, però més per Sant Pere.

—Per Sant Pere?
—Si, al veurem entrar sentirà una agradable sorpresa.

—Per què?
—¡Ai! Perquè fa molts segles que no es veu un bisbe per aquells llocs.